

УОЛТ УИТМАН
ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА
СТОГОДИШНИНАТА

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

Доброволец от 1861–62 г. в
Уошингтънпарк
присъствува на честването на
Стогодишнината

Дай ни дланта си, стари революционерю,
върхът на хълма е наблизно, само няколко широки
крачки
(господа, сторете място!), по пътя ти добре ме
следва,
въпреки че си на сто и повече години, ти, старче,
можеш да вървиш, макар че твоите очи почти са
ослепели,
но твоите сетива ти служат,
те сега ще трябва да послужат и на мен.
Поспри, доде разкажа аз какво тълпата означава.
В полето долу новобранците тренират и се
обучават,
ей там е лагерът, потегля полкът утре,
не чуваш ли как офицерите отдават своите
заповеди?
Не чуваш ли как тракат пушките?

Какво със тебе става, старче?
Защо трепериш и защо така се вкопчваш
конвулсивно в моята ръка?
Повтарят упражненията ротите,
сега са обградени от усмивки,
около тях добре облечени приятели и дами,
блестящо и горещо подиробедното слънце ги
огрява,

зелени са тревите във началото на лятото и свеж
подухна

галецият бриз над гордите и мирни градове
със морски провлак помежду им.

Но упражненията и парада свършиха, те тръгнаха
назад

към своите казарми, чуй само ръкоплясканията,
чуй одобренията на ръцете!

Тълпата тръгна настрана и се разпръсва, а пък ние,
старче,

аз не напразно те доведох тук, ще трябва да
останем

на свой ред ти да заговориш, за да чуя и разкажа.

СТОЛЕТНИКЪТ:

Когато аз се вкопчих във ръката ти не бе от страх,
внезапно тук отвсякъде ме загради и долу там,
където се тренираха момчетата, и горе върху
склона

тичешком, и там, където са опънати
палатките

и накъдето да погледнеш — и на Юг, на Югоизток
и на Югозапад — през хълмове и през долини,
през крайнини и лесовете, покрай брега във тинята
(сега покрита) се повтори и внезапно разбушува
не някакъв парад — такъв преди 85 години тука
нямаше

и нямаше аплодисменти на приятели,
а истинско сражение, в което взех участие,
да, преди много време взех участие във него,
тогаз изходих тези хълмове и тази саката земя.

Да, тази е земята,
дори и сляп като говоря виждам — населяват я
гробове,

годините отстъпват пътната настилка и гордите
постройки

се стопяват, отново груби фортове се появяват
и старите оръдия, скрепени с обръчи, са заредени,
виждам линията на окопите, която води от реката
до пристана,

виждам морския простор и отбелязвам възвишения
и склонове:

тук ние лагерувахме и също беше лято.

Доде разказвам си припомням всичко, помня
Декларацията,

прочетоха я тука, армията мина във параден строй

—

да! — четоха я тук, от щаба заграден стоеше
Генерала

във средата, държеше във ръка оголената сабя,
блестеше тя на слънцето пред погледа на цялата
войска.

Туй беше гордо действие тогава —
английските военни кораби бяха току-що
пристигнали,

ний виждахме ги в залива по-долу, дето те стояха
всичките на котва и лодките сновяха пълни със
войници.

Срещу ни бяха двайсет хиляди строени,
армия от ветерани с хубави топове.
Изцяло няма да описвам боя,
една бригада рано преди обед бе изпратена напред
да се заеме със червените куртки,
аз за бригадата ще кажа как безтрепетно потегли,
как дълго и добре се брани, как посрещаше смъртта.
Кой, мислите, напредваше безтрепетно и твърдо,
като срещаше смъртта? Туй бе бригадата на
младите —

две хиляди мъже — събрани от Вирджиния и
Мериленд
и повече от тях познати лично с генерала.

Безгрижно те потеглиха с бърз ход къмто водите на
Гоуано.

Съвсем нечакано през дефилетата, в горите, заети
през нощта

бригадата напредваше, заобикаляйки от Изток и
като гордо

си играеше със своите оръдия бригадата на
младите,

тъй бе откъсната и предоставена на милостите на
врага.

От хълма Генерала наблюдаваше това.

Те се опитаха отчаяно неколккратно да разкъсат
свойто обкръжение, тогаз един до други се
сгъстиха,

без дистанция, със знамето си, веещо се по средата,
но там от хълмовете как оръдията-ги косяха и
косяха!

И до сега ми се повдига от гледката на тази
скотобойна.

Видях как влагата по генералското лице на капки се
сгъсти,

видях как с тревога чупеше ръце.

А междувременио британците с маневри се
опитваха

да влязат в ръкопашен бой с нас, но ний не смеехме
да повериме себе си на случая на ръкопашното
сражение.

Строихме се на отреди, щурмувахме на няколко
места,

във всяко място щастието беше против нас,
противникът напредваше, печелеше предимства,

той ни отблъсна тук до укрепленията върху хълма,
додето застрашително застанахме срещу му и
отстъпи.

Туй стана със бригадата на младите, две хиляди
мъже,
малцина се завърнаха, а повече останаха при
Бруклин.

Туй беше първото сражение на моя Генерал,
тогава дами не присъстваха и слънчеви лъчи
не топлеха войниците, не свърши всичко със
аплодисменти,
тогава никой тук не ръкопляска.

Но в мрака и мъглата върху голата земя под летен
дъжд
лежахме грохнали оная нощ, смълчани и унили,
предизвикателно се смееха във лагера отсреща
арогантни лордове и до слуха ни стигаше как там
празнуваха,
как чукаха се с чаши за победата.

Тъй мрачен и дъждовен бе и следващият ден
но следващата нощ мъглата се стопи, дъждът
престана,
безмълвни като призрак някакъв докато те се
смятаха
за сигурни срещу му, моят Генерал отстъпи.

Видях го край реката, при лодките, те бяха
осветени
с факли, бързаше да натовари в тях войската,
моят Генерал изчака всичките войници и ранени,
тогава (бе пред изгрев) моите очи се спряха
върху него за последен път.
Сякаш всички бяха пълни със униние,
мнозина несъмнено мислили са да капитулират.

Но моят Генерал край мене мина.
Като стоеше в лодката си, гледаше изгряващото
слънце
и разбрах, че нещо по-различно от капитулацията ни
очаква.

ЗАВЪРШЕК

Достатъчно, тук свършват разказите на
столетника,
и двете — минало и настояще — се преплетоха,
сега аз като свързващо звено, като певец
на новото голямо бъдеще ще заговоря.

Това ли е пръстта, върху която Уошингтън е
стъпвал?

И тез води, които ежедневно апатично преминавам,
е пресичал?

Тъй втрънен в поражението както други генерали в
триумфа?

Аз трябва да препиша този разказ,
да го пратя и на Изток, и на Запад,
аз трябва да запазя този поглед,
който грееше върху ви, брегове на Бруклин.

Виж, със годишнината се завръща този призрак,
сега е 27 август, току-що британците са
дебаркирали,

започва боят, тръгват против нас, виж през пушека
на Уошингтън лицето, бригадата от Мериленд
и от Вирджиния настъпва да отреже неприятеля,
но е отрязана самата тя, убийствената артилерия
от хълмовете си играе с нея, редица след редица
падат,

върху тях унило клепва флагът, тъй този ден
покръстен е

*в кръвта на много юношески рани,
в смъртта, във поражението, в сълзите на майки и
сестри.*

*Ах, хълмове и възвишения край Бруклин!
Виждам: по-безценни сте от туй,
което собствениците ви са допусkali!
Сред вас е лагер някакъв, безкрайно стар,
о, той е вечен, лагерът на мъртвата бригада.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.